Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Schandorph, S.
Titel | Title:	Lyriske Portrætter.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : Gyldendalske Boghandels Forlag, 1898
Fysiske størrelse | Physical extent:	109 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

54,- 19.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

1 1 54 0 8 00496 0

+ REX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

LYRISKE PORTRÆTTER

LYRISKE
PORTRÆTTER

AF

S. SCHANDORPH

KØBENHAVN
GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG (F. HEGEL & SØN)
FR. BAGGES BOGTRYKKERI
1898

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

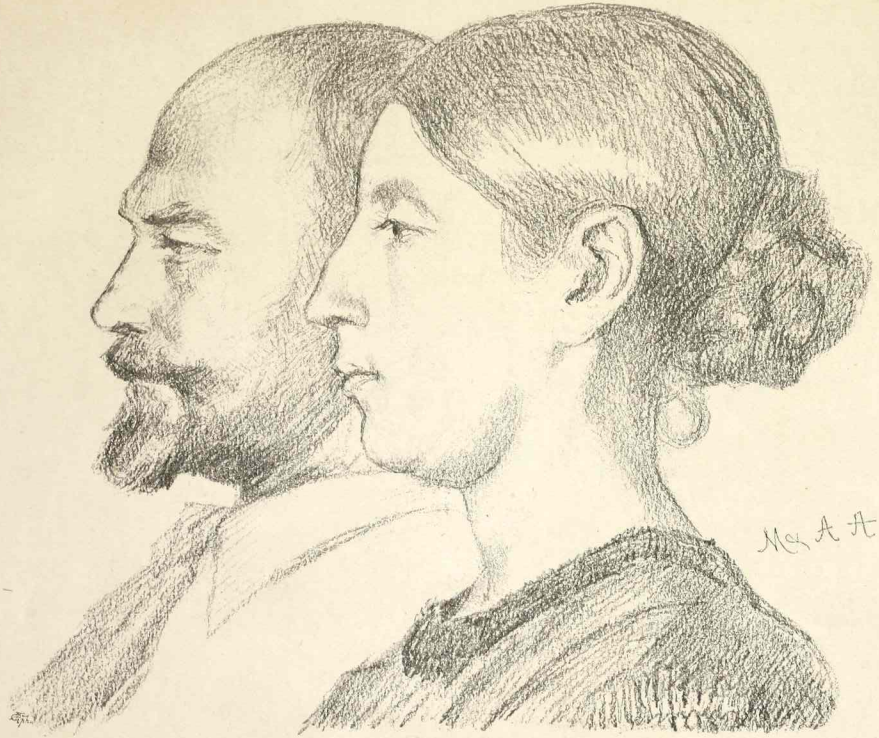

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Til Schandorphe
fra SR.
Skogum. Oktbr-97

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

ALEXANDER L. KIELLAND.

Uden Famlen, uden Taagedunst
sprang fuldbaaren frem din klare Kunst,
Friluftsstærke, saltvandsfriske Strømme
bragte den som Kur mod tunge Drømme.

Selv Du kom saa frejdig, smuk og rank,
Mand og Kavaller. Med Klingen blank
Humbugs Draperi itu Du sprætted,
lysned Tankerne og Sindet letted.

Hver som bredte sig saa selvgod-fed,
ramte Hugget, saa det rev og sved,
men det klang med Trøst for Livets Stakler,
mere sund end Fabler og Mirakler.

Tak for mangen dyb vémodig Klang!
Tak for Ekkolyd af Havets Sang!
Tak, fordi du klædte af til Skjorten
Bodstrompeteren: Bagstræver-Morten!

Da jeg fandt dig i et fremmed Land
i din Have tæt ved Seinens Strand
lærte jeg dit Hjærtelag at finde
mens vi sad i Ly af Løn og Linde.

Under Skjemt og Alvor Timer randt,
dig og Hustru fast du til os bandt
med de Baand, som holder ud for Livet.
Tak, min Ven, for Alt, hvad du har givet!

KRISTIAN ARENTZEN.

Min gamle Ven! Alt nu i mange Aar
har du og jeg alt godt hinanden undet,
jeg tror, at vi hinanden godt forstaaer,
at ej omsonst vi har hinanden fundet.
I visse Maader har vi og delt Kaar:
af Lavrbær har ej Overflod vi vundet
— ej dem, som Digterklokkerne bedækker,
ej heller dem, som Kilian foretrækker.

Men ligemeget! Hvad skal vi med dem?
Os var jo ellers Guderne saa milde,
jeg mener, de Penater i vort Hjem,
som ej vi bort for Lavrbær bytte vilde.
Naar der vi tales ved, vi siger frem
alt, hvad der springer ud af Hjertets Kilde
— vi sigte ej det Fine fra det Grove,
men frygte kun det Ferske og det Flove.

Jeg ved ej ret hvorfor — i denne Stund,
da jeg sad ene i den mørke Stue,
da ind ad Vinduet titted Maanen rund,
og muntert buldred Kakkelovnens Lue,
omkring jeg vanked i Erindrings Lund
og hvilte mig paa mangen Mindetue,
og standsed brat ved dig — og Tanker vælted
sig paa mig ind, og straks til Sang de smelted.

Tak for hver Gang din Tale Tanker dvaske
til livlig Flugt paa høje Baner tvang;
Tak for de Ord, bevingede og raske,
lig Pile, der fra Buestrængen sprang;
de vakte tidt hos mig den døde Sang,
saa den fløj op som Fønix af sin Aske;
Tak for hver Gang som Kølle Paradokserne
du drev med Kraft mod Panderne paa Okserne.

Tak for din Sang — hvad enten den sig hæved
med Flugt, hvad eller lød i sagte Fald —
en trofast Stræben altid i den bæved,
en Ærefrygt for Aandens høje Kald.
den lystred ikke Døgntrompetens Gjald
og vandt ej dem, som den Slags Toner kræved.
Derfor den aldrig Vej fandt til Reklamerne,
kom ej *en vogue* hos Grossererdamerne.

Men fremfor Alt — hav Tak for Barnesindet,
der ler og græder for et „venligt Ord",
der røres ved hver lille Blomst paa Jord,
der let af Illusioner bliver blindet,
men selv, naar de er brustne, stadig tror
paa Sandhedsstraalen, som dem gjennemskinned;
— det Sind, som af en ringe Kreds forstodes,
er dog det bedste Gods, som dig betroedes.

CHR. AGERSKOV.

30. September 1879.

Rhythmisk Sans du fik i Vuggegave,
født du blev med Sangbund i dit Bryst,
op du voksed i en dejlig Have,
Blomster plukked du af Hjertens Lyst.
Hver en Strøm, som Luften til dig sendte,
svanger var med liflig Duft og Sang,
over alle Træers Kroner spændte
Oehlenschlägers brede Stemmefang.

Tider kom, da kolde Storme svang sig
mod din Ungdoms glade Sangerlund,
aldrig Rim og Islag dog betvang dig,
varm og mild forblev din Hjertebund.
Der de fine Skud i Stilhed groede,
som du plukked før af Havens Flor;
der et klart, et trofast Ekko boede
af de mange Digterstemmers Kor.

Snart det græske Fjeld du hørte bæve
klangfuldt under Vingehestens Hov,
snart igennem Sjællands Skovbund svæve
Hjortens Flugt paa „vingelette Klov".
Heibergs sikre Taktstok saa du føre
an den broget-skjønne Symfoni;
særlig nød du tidt med Kenderøre
Ludvig Bødtchers Fløjtemelodi.

Skønhed al din Gerning, stor og lille,
gav et eget Præg, en nobel Stil,
gav dit smukke Øje dette milde
hjertevindende og aabne Smil;
gav dit lille Hjem den Fred og Hygge,
som imøde slog Enhver, der kom,
gav dit lange Liv en sjælden Lykke,
saa du gjerne levede det om.

8

End med Syvtialdrens hvide Lokker
paa de nye Tiders Ret du tror,
som en Skovsti mellem Blomsterklokker
end din Livsvej sig saa muntert snor.
Gid din Kraft maa trodse Tidens Vande
gjennem Aarene, du har igen!
Hil din frie Aand — din aabne Pande,
evig unge — gamle Digterven!

A. P. BERGGREEN.

1872.

De fagre Syner fra de dybe Drømme
i vort Aarhundreds rige Morgenstund
du saa som store, hvide Skyer svømme
paa Østenhimlens Guld- og Rosengrund,
du lokkedes mod dem af Længsler ømme,
der fødte Toner i dit Hjertes Bund,
og frem de sprudled, kvægende og milde,
som under Busken Skovens friske Kilde.

Hin store Sjæl, hin Sangens Drot udkaarne,
der kjækt fremmaned Romantikens Aand
at bygge Borgen med de slanke Taarne,
bandt dig til sig med Hjertets bedste Baand;
og derfor dine Toner adelsbaarne
gik trofast med hans Rhythmer Haand i Haand,
og Oehlenschlägers Navn end for dig funkler
med Stjerneglans, som ingen Sky fordunkler.

Og disse underlige simple Sange
med Klang som fra Naturens eget Bryst,
med Skønhed som den vilde Blomsts paa Vange,
dem har du lyttet til af Hjertens Lyst;
og det dig tyktes tidt og mange Gange,
de lød med mere klar og liflig Røst
end de, der hyldes larmende af Vrimlen
i gyldne Sale, uden Syn til Himlen.

Endnu vi ser, hvor andagtsfuld du lytter
til alle Sider efter Visens Klang:
til Viserne fra Bjergets Sæterhytter,
til dem, der bæver over Høstens Vang,
til dem, der til en Cithers Stræng sig knytter
i Sydens Aften, bag Orangens Hang,
til dem, der bruser fra de Unges Klynge,
naar jublende de sig i Danse slynge.

11

Begejstret drømte du i Ungdomsdage
om os at sanke sligt et Toneflor,
og medens Aarene henrulled fage,
du samled uforsagt i Syd og Nord,
og aldrig hørtes modløs du at klage,
naar Verden ænsed ej din Vandrings Spor,
thi Kærligheden har dig fremad drevet,
og derfor er din Drøm til Sandhed blevet.

Ja Kjærlighed, som mildner og forsoner,
var altid Grundakkorden i dit Sind,
den Sjælen er i dine bedste Toner,
den fletter sig i al din Gerning ind.
Som efter hede Dag fra Skovens Kroner
os kvæger mildt i Kvæld en kølig Vind,
gid Kjærlighed dig vifte blødt imøde,
mens Aftenskyerne i Vesten gløde!

Hav Tak, du Gamle, at Du for os stilled
en trofast Virken for en ædel Sag;
ej nogen Kastevind din Kurs forvilded,
og aldrig har du tonet fremmed Flag;
og derfor staaer med rene Træk dit Billed,
trods Modens Lune, skiftende hver Dag,
som Lærer for en Slægt, der ofte glemmer.

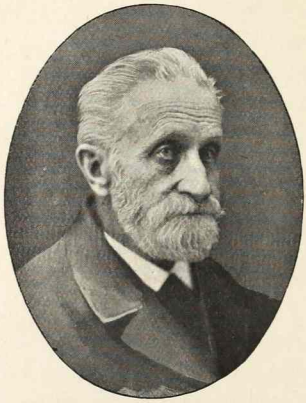

F. L. LIEBENBERG.

(Paa Hundredaarsdagen for Oehlenschläger's Fødsel.
d. 14. November 1879).

Tilgiv, ærværdige Rødvinsasket,
som aldrig drak sig en Rus,
om bort vi dig drog fra den Dug og Salvet,
du har i Fiolstrædes Hus.
Hvis — hvad jeg dog neppe tør tro — du vil fyldes,
af Glas kan du drikke en Snes;
men enten du vil eller ej, skal du hyldes
med Hurra og Sang i vor Kreds.

Iaften vi bryder os ej en Døjt
om det, at Spektakel dig falder drøjt,
hold for Øret,
ifald vi dig raabe for højt.

Der sidder du gammel og pæn og strunk
med Skjortens sirlige Læg,
og, lig en Prælat eller Herremunk
du bærer dit kæmmede Skjæg.
Men lur paa den Gamle — og snart vil I finde,
han gemmer bag Øret en Skjælm,
og fribaarne Tanker sig rører derinde
saa tyst under Sølvhaarets Hjelm.
Satirisk han kan falde ud i Ters
og hugge med Klingen saa yndig tværs
gjennem Humbug
og Sludder paa Prosa og Vers.

Hos Oehlenschläger du sugede vel
af Ungdomsbægret et Drag
og derfor du end i din sene Kvæld
gaar helst til de Unges Lag.
Men Holberg du omgikkes ogsaa og skærped
dit Øje for Løgn og for Sandt,
og derfor du ler ad hver bedemandssnærpet,
hver gejstlig, hver verdslig Pedant.

Per Paars sig forgæves som Heros ter,
den gamle Hr. Liebenberg staar og ler,
— fiffig, smørret —
han opdaged straks, det var Per.

Den Gang, da Trompeten blæste til Strid,
— omtrent vel i syvti og to —
den Gang, da den gryende, unge Tid
genered de Gamles Ro,
Da nikked du mildt til os Yngre, som kæmped,
det muntred, det løfted vort Mod.
Skønt altid din Røst lød besindig og dæmpet,
paa Frihedens Side du stod.
Saa tag da vor Tak for hint milde Nik,
du graa Veteran med det unge Blik!
Alle Unge
nu rejs Jer, raab Hurra og drik!

OTTO BORCHSENIUS.

Med det fine Øre, som fatter
hver Skønhedsklang i vort Sprog,
med det kyndige Øje, som skatter
hver lødig Sangmønt, vi slog,
det kærligste Sind du forbinder.
som fuldt kan give sig hen.
Sligt findes stundom hos Kvinder,
sjældnere vel hos Mænd.

Du holdt den Ed til din Fane,
som ungdomsbegejstret du svor.
Hvor kan du os andre mane
med underlig strænge Ord.
Ser du os vige til Side,
dinglende løjt fra vor Plads,
da bliver din dæmpede, blide
Stemme saa høj og hvas.

Til den, du som Ven har kaaret,
du vil saa gjerne se op;
haardt bliver dit Hjerte saaret,
ifald han ej holder Trop.
Men næppe jeg tror, jeg kjender
en Lansebryder saa stærk
som du, hver Gang dine Venner
har øvet et Aandens Værk.

Holdt du dig stundom tilbage
og afbrød din Tale kort,
var det for Gamle og Svage
ikke at støde for haardt.
Men aldrig saâ jeg dig bøje
fra Banen af smaalig Kløgt,
og aldrig dit ærlige Øje
du sænked af Menneskefrygt.

„Rahbeksk“ har selv du dig kaldet,
hvad med Rette du kan,
i din Lod er det faldet
at blive Urtegaardsmand.
Friere Syn end hin Gamle
dog du af Guderne fik:
Du er jo led ved den vamle
klimprende Grædelyrik,

ængstes ej for det djærve
Tingen rammende Ord,
frygter ej, vi fordærve
Hjemlandets Blomsterflor,
naar vi forsøge at plante
i Bedene nye Skud,
naar vore gamle, vante
true med at gaa ud.

Ingen jeg kender med mindre
Del i vor lumpne Arv:
altid først at erindre
sin egen Fordel og Tarv.
Du sidder i Timer lange
med trofast, omsigtsfuld Aand
og lægger paa fremmede Sange
den sidste, den fine Haand.

Den fine! — Ja fin som Sindet,
der stundom mig synes for fint,
naar det endogsaa ved Skinnet
af Uret, føler sig pint.
Og dog har jeg set, du rummer
Kraft til at bære kækt
Sorger, der ellers krummer
en Mand under Centnervægt.

Ja Sorger, som ellers klemme
Sjælen snæver og trang,
bragte dig ej til at glemme
Venner en eneste Gang.
Smaating, som kan dem more,
tænker endog du paa —
Ædel og ren i det Store,
kærlig og øm i det Smaa!

Ren som en uplettet Ridder
er du i Ord og i Sind,
medens alene du sidder
paa Kvisten ved Lampeskin,
byggende fordringsløs, stille
med paa vor Aandslivs Borg.
Gid Livets Magter dog ville
dig spare for mere Sorg!

TIL C. HOSTRUP.

(Ved hans Sølvbryllup d. 29. Juni 1880).

Vær hilset, kære Digter,
med Sommerdag i Sind,
med Drømme dybt i Øjet,
med Smilehul paa Kind,
med Klang i Bryst som Kilden under Buske!
Tak for hver Gang jeg jubled
befriet, glad og let,

naar von Buddinge snubled
i sine Løgnes Net!
Jeg elsked dig, saa længe jeg kan huske.

Hav Tak for hvert dit Billed,
livsaandende og tro,
for Ane med sin Karklud,
for Madsens Smedekno,
for Sangens Krans, du om det Hele slynger:
Mens Grønholdt staar og skryder
som Pressens Matador,
bag hvide Taager lyder
det betagende Kor
fra Ellekrat, hvor Mosebunden gynger.

Og aldrig blev du „værdig"
filister-tryg og trang.
Dit Hjerte slaar for Smaafolk,
endskønt du nu har Rang
blandt Danmarks bedste Mænd i Skjaldeværket.
Din Ungdom ej du glemte
trods Sekstialdrens Vægt.
Mens Tidens Strømme skræmte
saa mange af hin Slægt,
dit Frisind blev forynget og forstærket.

Om dig kan Alle samles,
selv de, der haardt har stridt,
du Riddersmand med Skjoldet
saa skinnende hvidt,
du Mester over Sprogets Toner søde!
En Flok af os forgangen
var usynlig din Gæst
og stemte med i Sangen,
som toned ved din Fest
og ønsked dig en gylden Aftenrøde.

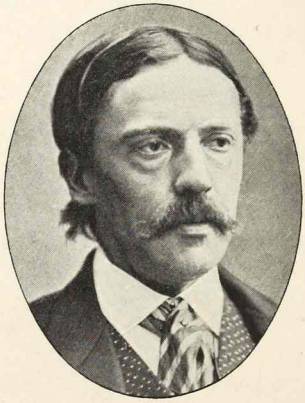

TIL VIKTOR RYDBERG.

Hvor mon bedst din Aand jeg træffer?
. . . En hellenisk Purpuraftenstund,
naar de hvide Relieffer
skinner mod Metopens Farvegrund,
naar den stadbeskyttende Athene
sig i Solens Guldglød løfter ene
paa en sydlig Himmels dybe Grund,

i den Old, Helleneraanden,
i sit Dødssuk endnu skøn og stor,
ramt til Døden, kækt, trods Vaanden,
brydes med det stolaklædte Kor,
i de vilde, sønderrevne Tider,
da i Følelsesveer tungt sig vrider
den med nye Fostre svangre Jord?

da fra Jorden Tanken skræmmet
ned i Kaos' Afgrund søger Ly,
da fra Dagen den som fremmed
til Mystikens Erebos maa ty,
hvor Ekstasens vilde Blaalys glimter,
hvor det lange Dødningtog man skimter
sitrende igennem Mulmet fly?

Vil din Aand mig Stævne sætte
hos Vafthrudner under Fjeldets Væg,
hvor den hundekloge Jætte
mumler Gaader i sit Istapskæg;
hvor det sidste Spørgsmaal Odin hvisker,
mens den vrede Storm fra Norden pisker
Snestøv i hans side Kappes Læg?

Eller skal din Aand jeg finde
blandt de Tro, der lyttede hin Gang,
da fra Bjergets høje Tinde

Kærlighedens store Hymne klang
paa hans Læber, fra hvis skønne Billed
Dogmers Overkalkning du har pillet,
tvunget af dit Hjertes Sandhedstrang?

Følger Faust du, da paa Gaaden
han sit Øje havde stirret træt,
mens han søgte efter Traaden
gennem Verdenslabyrintens Net,
til han hilses højt af Englelæber:
„Den, der altid trofast op ad stræber,
kan vi løse, kan vi frelse let?“

Saa jeg spurgte mange Gange,
naar jeg saâ et Billed af din Aand
spejle sig i Sagn og Sange,
iført fjerne Tiders Klædebon.
Men, saasnart jeg skuede din høje,
ranke Vækst, dit dybe Granskerøje,
og du varmt mig rakte Broderhaand,

følte jeg: Den Aand jeg træffer
bedst, hvor frem den spired kærnesund
hvor Naturen Relieffer
hugger i Granitens brune Grund,
hvor igennem Granskovskatedralen
Stormens Tuba blæser selv Koralen,
paa det gamle Sverrigs faste Grund.

Did du alle Skatte bærer,
som du samled paa din stille Fart
gennem Seklers Tankesfærer;
dér du ordner dem saa smukt og klart
til et Arsenal med ædle Vaaben,
slebne blankt til Kamp i Marken aaben,
Sværd, hvis Egge sløves ej saa snart.

Højt skal dit Museion rage
over hver forvitret, sort Kolos,
som fra Middelaldrens Dage
byder Lys og Liv og Glæde Trods;
frit gaar Luftens Dans i Søjlehaven,
frit gaar Solens Spil langs Arkitraven
paa din Kampestens Peripteros.

Templets Celle har du viet
til et Panteon for Lysets Mænd,
de, som drog mod Tyranniet
med Begejstring Friheds Sværd fra Lænd,
de, der Faklen længst i Mulmet førte,
de, der Hjertets Sangbund dybest rørte,
de, der gav for Sandhed Livet hen.

Søg i Templet ind, I unge
svenske Mænd! Bøj Øret til hans Røst,
naar fra klangrig Digtertunge

Frihedshymnen stiger fra hans Bryst!
Lad hans ædle Granskeraand Jer tvinge
til i Friluft, kækt paa Tankens Vinge
ret at tumle Jer med Liv og Lyst!

Og du selv, du Tempelbygger,
hil dig, som jeg ser dig sidde dér
drømmende i Søjleskygger
i et guldgult Eftermiddagsskær!
Tæt imod dig ser jeg lænet hende
staa, den fromme, hjertevarme Kvinde,
fin som Eders bløde Birketræer.

Tak, at du mig vilde kalde
Broder, da vi saâs paa Sverrigs Jord!
Ja, vi maa vel fylkes alle
Smaa og Store til et sluttet Kor.
Kampens Lurer alt i Luften lyde . . .
Gid af Stridens Mulm der frem maa bryde
Aandens klare Dagny over Nord!

KRISTIAN MANTZIUS.

Vi kender den, den kostelige Skare
af Typer, som hans Kunst til Liv har bragt,
en Række friske Skizzer, som ved klare
og kække Linier os betog med Magt.
I Aand, ej blot i Sprog de danske vare;
og mild var Latteren, som dé har vakt.
Lig Digteren — hans Ven fra Skolens Bænke —
han turde ej i Kunsten saare, krænke.

Den Overgivenhed, som Romantiken
gav Baggrund i hans glade Ungdoms Gry,
hint Hostrupsk-skjælmske Smil, lig Solens Kikken
en Sommereftermiddag bag en Sky,
og hin Godmodighed i Polemiken
mod aandig Søvn i lave Stuers Ly,
det elsked han og tolkede saa gerne,
det var paa Kunstens Vej hans Ledestjerne.

Som faa han tumlede sig bredt og kjækt
bag det, hans Samtid holdt for Kunstens Grænse.
Naar Lieutnant Buddinge løj rigtig frækt,
hvor kunde Latter vore Lunger rense!
Men, da der kom en anden Digterslægt,
han helst paa dens Figurer lagde Trense.
Da Ibsens Spot han fandt for haard og blodig,
han gjorde Daniel Hejre selv godmodig.

I Livet derimod hans Læbe spændte
sig som en Bue, skød saa mangen Pil
med skarp, satirisk Od, der sved og brændte,
da tog hans Vid en mere dristig Stil.
Fredspiben snart han dog med Fjenden tændte,
og naar hans Sind blandt Venner var i Hvil,
og naar man hos ham sad i Hjemmets Stue,
man mærked Hjertets store, varme Lue.

Hvor holdt han af at le! Jeg kender Ingen,
med hvem jeg bedre kunde sammen le.
Snart endevendte han parodisk Tingen,
saa man den fik paa Hovedet at se;
snart gik han en Filister løs paa Klingen,
men kunde dog som Alvorsmand sig te,
saa Fyren, der mistænkelig først skotted,
med prægtig Fjollethed sig ganske blotted.

Haardnakket Troskab var hans Væsens Grund.
Hans Liv og Kunst bar begge af den Mærket,
og alle Drømme fra hans Ungdoms Stund
blev gennem alle Skuffelser forstærket.
Som med den unge Plougs Studentermund
han talte end om Norden, Enhedsværket,
der skulde rejses lig Aladdinsborgen
med Spir, som flammed i den røde Morgen.

Vi Yngre fandt vel tidt de Vaaben rustne,
han hented fra det gamle Arsenal,
for os var den Slags Illusioner brustne,
vi gennemgik en Skole for brutal —
men, naar han raabte: I er visne, gustne!
og hug mod Bordets Plade sin Pokal,
saa lo vi ikke. — Der var Ild i Øjet!
Vi for den ældre Mand til Side bøjed.

Brat stivned Velklangskilden i hans Bryst;
de stærke Læber ikke mer sig krumme
til Viddets bratte Spring i Ordets Dyst,
ej mer han leger Kispuds med den dumme,
forlorne Værdighed af Hjertens Lyst.
Men nu skal Danmarks Panteon ham rumme
som den, der ægte danske Typer tolked,
— en Digtekunstens Sædemand blandt Folket!

GEORG BRANDES.
(1879).

I.

Søvnig drev man langs de gamle Stier,
nynned hæst de gamle Litanier,
højt beundrende sin Storhed selv,
medens i Evropa nye Tanker
sig til høj og frodig Skovvækst ranker
lysglad op i Aandekredsens Hvælv.

Her en Ungdom uden Fremadhigen
hylded dem, der øverst sad paa Stigen,
deres Ord var dens Orakelkvad.
Naar de Herrer aad af fulde Kurve,
artig kvidrende de unge Spurve
pikked Krummerne af deres Mad.

Da kom Du — en Ildaand, Lysets Bringer,
muntert susende paa Flammevinger —
hu — det dirrede, vort gamle Hus!
Dets Beboere blandt Illusioner
raved om; end ej Sedans Kanoner
kunde vække dem af deres Rus.

Gnisterne, som dine Vinger sendte,
Sovepudens tørre Blaarfyld tændte;
gamle Næser højst forarget nøs.
Unge Næser nyste med i Takten;
paa Alarmsignalet Zionsvagten
stilled straks. Det gik til Slukning løs.

Brand de skreg i alle Landets Dele;
de, som Intet aned om det Hele,
hyled allerværst mod Skyen høj.
Tydeligst man skelnede Diskanter;
Pebermøer — Gouvernanter, Tanter
hvined: „Ægteskabet gaar i Røg!“

II.

Vilde du da plante Blodstandarten,
jævne, lig Pariserkommunarden
Tempelfriserne med Tuen lav?
Du, som fint og kærligt kunde skatte
Aandens Mestre blandt os! Du, som satte
Mindesmærker paa de Bedstes Grav!

Lad kun hver en hyret Zionsvægter
højt udraabe dig som kaad Fornægter
af de Dødeliges bedste Trang.
Hvilken Løgn! Du hævder just det Bedste,
hvortil Jordens Søn sin Tro kan fæste:
Livets Fremskridt, Aandens Sejersgang

gennem Tankens Arbejd, naar den higer
mod at gennemgranske alle Riger,
lidet ænsende Prælaters „Stop!"
Evig den mod bedre Former haster,
selv sit visne Hylster bort den kaster,
dvæler aldrig ved den døde Krop.

III.

Rundt i Landet nogle Stille boede
som paa Landets Guder ikke troede;

krummede de sad ved deres Bog.
Landets Guder sad ved Galatafler
under Klang af Gafler og Karafler;
ænsed ej et Liv i ukendt Krog.

Hidtil havde let de Modet røvet
hos hver Tvivler; havde overdøvet
Tvivlens Røst ved Grovhedssalvens Skrald.
Og den aandelige Pøbel kunde
pudses løs paa Tvivlerne som Hunde
blot ved flove Witzers Piskeknald.

Alt de Stille deres Hoved sænkte,
opgav Ævret og mismodig tænkte:
„Vi maa kvæles, dø af Aandenød.
Ude Tanken sig til Sejre fægter,
hjemme den i Kælderluften smægter.“
Pludselig et Lyn fra Skyen brød:

Ordets Lyn fra dig, du ædle unge
Verdenstankers Tolk paa Danmarks Tunge,
rappe Flyver med det lette Sving!
Drev de dig end bort — Din Stemme lyder
over Grænsen; stadig Brecher skyder
du i vore Obskuranters Ring.

Nogle af de Stille Graven dølger,
nogle smægted hen som Kildens Bølger,
langsomt slugte af det tørre Sand;
færre havde Kraft endnu tilbage,
de sprang op som før i Ungdoms Dage;
din Appel de lystrede paa Stand.

Og i mange unge Sjæles Tønder
slog du Flammer. Blomster vi begynder
atter i vor Sangerskov at se.
Hyld Jer Mester, unge danske Skjalde!
lad til Dydstrompeters Harme gjalde
Hurra for Jer Doktor hist ved Spree!

IV.

Da du Landets Guder ej behaged,
blev du af „den sorte Skole“ vraget;
vore bedste Mænd den vraged tidt.
Dine Bøger strutted ej af Noter,
ej du vralted tungt paa Bjørnepoter
i det gammeldags Professortrit.

Landets Guder end i Selskabssale
nyde Viraksduften. Slæbets Hale

bæres af Studenterpagen tam.
Men de Troende bli'r stadig færre,
og Evropa smed forlængst, desværre!
den Slags Guder hen blandt Kludekram.

Lad dem sidde her paa Piedestalen
det Par Aar endnu! lad Haanden valen
famle om det møre Scepters Stok!
Ind fra Vest, fra Syd der Strømme bruser
over Landets Jord fra Tankens Sluser,
drukner snart hver mulden Afgudsblok.

Lad dem skrige mod dig, Hjemmets Ravne!
I Evropa alle Aandens Havne
tage med Salut imod din Stævn!
Jaget bort fra Danmark vil du bære
med din Skudes Flag vort Danmarks Ære
over Hav og Land. Det er din Hævn!

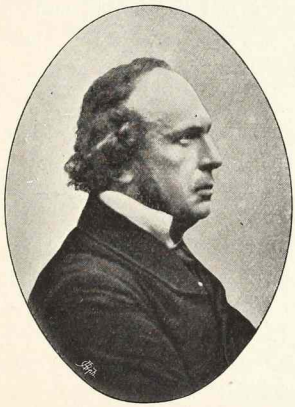

„GAMLE NEVE".

Hver gammel Lærer husker den lyserøde Sal,
der saâ os alle samles i Morgentimen sval.
Fra „Uhrkassen" tonede Klokkeslaget fuldt,
og „Gamle Neve" stod der i Hjørnet ved sin Pult.

Hans kønne, lyse Øjne i Salen straaled ud
og havde til os alle et venligt Velkomstbud.
Hvem af os kan glemme, trods lange, svundne Aar,
Profilens noble Linje og det kruste Nakkehaar?

Og hvem har glemt den Trøst, som hans Stemme listed ind,
naar fint han havde sporet Forknythed i vort Sind?
Hvor gik han taalmodig og stille blandt os om!
Hvor var han glad ved lidet! Hvor skaansom var hans Dom!

Med nænsom Haand han glatted og retted ved vor Dont;
hans Ansigt blev ej surt, og hans Ord blev aldrig ondt.
Hans Tro paa det gode, hans fine Sjælesans
forskønned Dagens Gerning og lagde om den Glans.

Og husker I de Fester, han samlede os til,
hvor Sang og Tale veksled med Violinens Spil?
hvor alle saa trygt og saa frejdig gav sig hen
og flokked sig i Ring om vor gamle, kære Ven?

Og hvem af os har siddet paa Skodsborgs grønne Skrænt
og ej vor „gamle Neve“ en Mindetanke sendt
og husket vor Vandring med ham i Skov og Krat
og Sangens høje Brusen i Somrens lyse Nat?

Naturens tusind Farver, hver ægte, lødig Klang
i Sprogets, Tonens Verden, og Blomster, Fuglesang
og Dugdraabens Tindren i Edderkoppens Spind,
det fanged hans Øje, hans Øre og hans Sind.

Gid da hans kære Skole, som snart fra Taa til Top
skal klæde sig i Gala og se mod Skyen op,
bestandig maa gemme bag ændret Klædebon
det sunde og det sande — den „gamle Neves“ Aand.

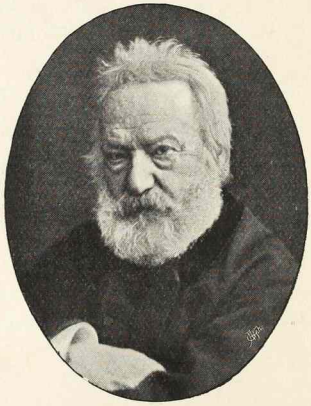

VICTOR HUGO.
(1802—1885).

I.

Der var aldrig hørt en Tone tilforn
som den, der lød fra Hernanis Horn:
Det var Ungdommens jublende Røst,
det var brusende Hjærters Trøst.

Kapper i Foldekast Luftrummet fejed,
farvede Fjerbuske nikked og nejed.

Aa, hvor de ærgred sig, Logernes Bedstemænd,
alle Parnassets bestaltede Fæstemænd,
Skallepander, Pudderparykker!

Aa — hvor de dirred, de tandløse Kæver, —
Aa — kvor de trued, de rystende Næver —
— Aa — hvor Parterret klappede Hænderne
næsten i Stykker!
Vé Jer, Parykker!
Snart skal I blusse . . . Der kommer Brænderne!
Faklerne flagre fra Ungdommens Tog.
Hyt Jeres gamle klassiske Skrog!

„Théo“ *) i sin brandrøde Vest
i Spidsen for brogede Malerdrenge!
Det unge Frankrig har Fest,
raaber, som det kan bedst,
som skulde det Lungerne sprænge.

Tiziansbaretter og Rubenshatte
svinges i Luften paa Trods
mod alt det slikkede, pæne og satte,
mod Efternølernes Ros.

---

*) Théophile Gautier.

Løvemanker, tætte og fyldige
spotter de stemplede almengyldige
fattige Tindingers
buklede Vindingers
Skrog — den Valk, den Hestehaars Klods!

Den unge Mester paa Scenen stod
med et usigeligt Sejersmod.
Trods Primadonna-Luner han tvang
hvert Ord til dets fulde, lødige Klang.
Mademoiselle Mars blev vred,
men Digteren lidet det ænsed.
I hendes fine Haandled han sled,
til Damen sig artig begrænsed,

Thi han var Kongen — det vidste han selv,
Flodgud for Ordets skummende Elv,
Fører for Trodsen, for Ungdomsmodet,
for Harmen, der brænder i Blodet,
naar Syner fra Sjælens begejstrede Stunder,
naar Draaber fra Hjærtets dybeste Vunder
møder det selvglade: Herregud!
faldt det hele saadan ud?

II.

Kejsermythen . . . Triumfer, Trofæer,
Frankrigs Ungdom paa Verdensvandring,
Pyramider i Ørkenens Sandhav,
Moskvas forgyldte, bleggule Kupler
i Frostdagens Himmel;

det smelted Han sammen i Diglen — hamred
den kølnede Masse til klangfulde Rythmer,
fylked dem tæt i Strofers Kolonner . . .
Sønnen af Kejserens tro General
førte en syngende Hær i Felten;

tog for anden Gang Frankrig fangen
under den mægtige Mythes Skygge,
hidsed til Kamp mod de blegnede Liljer
— dem, han som ung havde troende hyldet —
Guldbiers braaddede Sværm.

Han hugged af Sang en Vendôme-Søjle,
spiralomsnoet af Klangrelieffer.
— Over den spændte han højt sin Begejstrings
Fløjlsbaldakin med de bævende Flige,
som fanged Lyset i dunkelt Purpur.

Stormene kom. End Sangerens Søjle
knejsed en Stund, til han — Epigonen —
løfted det tunge Øjenlaag, viste
Voksmasken frem med de udbrændte Øjne
og Staaltraadsmoustachen,

løj og lod myrde, døsed og drømte,
stirred paa Dans af sminkede Skøger,
som tren i Cancan med lange Landsknægte;
Æventyrere, Hertug-Banditer,
langs Compiègnes bonede Gulve.

Da rev Digteren Bygningen ned,
slynged Cæsar dens Brokker i Øjnene,
haaned hin Imperator med Hjulben,
medens han peged ud i Evropa:
„Sér I *„Napoléon le Petit!"*

III.

Den faldne Kvindes Taarer
samled han op i en gylden Skaal;
han raabte i sit profetiske Maal
Vé over hver, som et Hjærte saarer.
Den fattige Mand i Bluse,
der gyser under den vaade Sne,
der ude fra Gaden kan sé

igennem Rudernes blanke Krystal
det demanttindrende Bal,
kan høre Orkestret jublende bruse,
kan høre Champagneproppernes Knald
spotte hans brændende Tørst og Hunger,
haane hans Smaabørns Skrig efter Brød:
Verdens Uret og Livets Nød
har Digteren skænket flammende Tunger.

Folkenes Suk efter Frihed og Lys,
den bundne Harme, Forventningens Gys,
Frihedshymnen i Stigen og Fald,
Sejersjublens bedøvende Gjald,
Folkemassernes fraadende Bølge
med Hævnens Krav i sit Følge
har Digteren sunget med Røst af Metal.

Han var altid ude i Striden,
hvor Bulderet højest klang;
han vokste og vokste med Tiden
og smelted dens største Længsler til Sang.
Sidst af den gamle Garde
Døden hans Kæmpelegem betvang.

Ud fra den højeste Varde
han stirred i Mulmets Flud,
skar saa de sære Figurer ud

af Skyernes, Taagernes Masse,
troede sig selv en altseende Gud,
lod Spotterne selv sig passe.

Han ejed et Styrkebælte,
hærdet i Flammernes Daab,
som ingen Ild kunde smelte:
udødeligt Haab
og haardnakket Tro;
var formet af Stoffet, som skaber
naive Profeter og Helte:
Helte som Garibaldi,
Profeter som Victor Hugo.

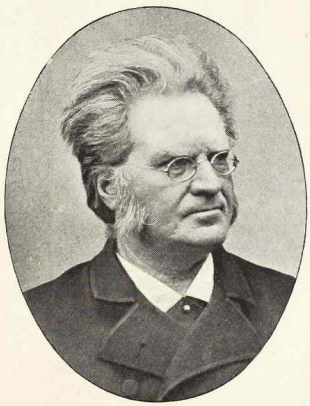

BJØRNSTJERNE BJØRNSON.

. . . Havet stunder jeg mod, ja Havet.
Bj. Bjørnson: Arnljot Gelline.

I.

Vej-Spiralen
snor sig om Fjælde.
Jeg hører i Dalen
Vandene vælde,
syde og bruse.

Tjærede Huse
med leende Ruder
paa Sned sig rejse.
Graner dunkle
mod Afgrunden luder;

men højt deroppe
mod Himlen de knejse,
og soldrukne Toppe
som Spydsodde funkle.

Der ligger de slængte
som Fløjelspuder
saa tæt og saa blødt
langs stejle Sider.

Kærren lider
sikkert og støt.
Hesten saa mandig
røgter sit Kald.

Jeg hører bestandig
Rislen og Dryp og brusende Fald.
Mon Elven taler
i Løn med sig selv?

Lider den Kvaler?
Hærjer mon Længsel
den levende Elv,
fordi den er dybt
gemt og begravet
i Dalførets lysarme Krypt?

Længes den hen
mod et solglad Leje
mod lysaabne Veje
paa Rejsen til Havet?

Mon Higen den tvinger
mod Vidderne ud,
hvor frit den kan brede sig
tryg som en Gud,
hvor Solørnens Vinger
i Vifteform sprede sig.

Længes mod Havet den hen?

Gik det dig ikke som Elven min Ven,
i dit Land, det vejrbidte, klipperu Land,
dit Land med de tusende Hjem?

II.

Havet stunded du mod, ja Havet
fra Slaattens Duft og fra Sætrens Bjælde.
Med Ørnen maatte du Taget vove
mod Havet „ud over høje Fjælde“;
mod vide Flader, hvor Aander svæve,
der Tiden fremad med Svøber pisker
til Ilmarsch-Skridt imod Evigheden.
Tungt det blev — o — saa tærende trangt
bag høje Fjælde, i Bygdefreden.

Højsædebænket af stor Beundring
blev som Sangdrot du blomsterkranset.
Ungdom rundt om din Trone dansed,
din Magt var sikker og uantastet.

„Men Havet stunded du mod, ja Havet!“
De vundne Blomster du fra dig kasted.
— „Der gror hinsides de høje Fjælde
Blomster med dybere Farveglød.“

Du maatte lade din Aand dig tvinge;
Hvorhen du higed, dig bar din Vinge
saa langt langt over de høje Fjælde

til Sydens Lande, hvor Solen vækker
Promethevsgnisten til Ild i Sindet,
til Pinjelunde, hvor Duften klækker
de fineste Længsler ud i Sjælen;
hvor stundom, længe af Diger kuet,
Folkebølgen sig fjældbrat højner
og vælter ned ad i Skumkaskader
og skyller gennem de bratte Gader
det gamle Smuds med de unge Vande.
Haardt har Gammelmandstrodsen bødet.

Men stadig Muldlag som Jomfruskjødet
sig efter Stormflodens Vandring danne.

Ja udad stunded du . . . fremad, fremad!
skønt blødt det hviskede i dig: Hjemad!

Hjem du drog som en Folkehøvding,
som Digter løftet ved store Syner.

Og nu i Hjemmet med Kraft du formed
i modig Kunst vort Aarhundreds Tanke;
det var i Hjemmet, du muntert kløved
fornem Dumheds klumpede Sten-røs,
da højt du løfted din Kæmperøst.

Jeg selv har set det, jeg selv har hørt det,
da Wergelands-Støtten ind du vied,
den Gang du rysted din blonde Manke,
hvor isprængt Sølvtraad i Solen flimred,
og storsejl-spændt stod dit brede Bryst.
Hele Gadedrengs-Piberiet
ved Stemmens Malmklang blev overdøvet.
— Billedrækker i Talen glimred
langt hen som et guldpansret Ryttertog.
Med hviden Haand — ja saa fin som Kvindens,
høvdingemæssig op du slog.

III.

Men satte mon ikke noget du til,
du farende Svend, i det dristige Spil?
Blev ikke du tør i Sind eller bitter,
og kølnedes Hjærtet ej i din Barm?

Du var jo saa blød og saa ungdomsvarm,
imedens endnu bag Fjældenes Gitter
du rørte din Langlegs Stræng
og digted din Synnøve, Arne og Gutten den glade,
Jarlen Harald med samt den Dreng,
til hvem han sin trætte Skulder læner,

og Finnepigen paa Fjældaasens Tind,
hvis dunkle Ord sig saa underlig fæste
marmorhugne i Mindet ind.

Maaske efter gammeldags Æstetik
blev du „Tendensernes“ Tjener.
Men saa har du tjent de bedste;
og Digtning er mer end bare Musik.

I Æterlyset, det kolde det hvide,
kan aldrig din Digtning gro;
paa Jorden, hvor Mennesker leve og lide,
kun dèr kan den bygge og bo.

Mod hævdet Løgn har du rettet dit Slag,
dens Masker vilde itu du rive,
holde den op mod den blottende Dag;
men læge vilde du Saaret
og altid en Balsam give,
naar dybest du havde skaaret.

Din stakkels „Konge“, din stakkels Fallent,
holder vi af, selv naar værst de fejle.

Kun En har paa Pinebænken du spændt
og lagt paa Hjul og paa Stejle;
jeg mener den „Redaktør", som pukked
paa giftige Løgnes infame Magt,
— Nutidens hæsligste Skadedyr. —

Over ham din Harmes Bølge sig lukked;
hans Lig drev du ned i den sorteste Myr.

Varme Hjærte, søgende Aand,
aldrig trættet du fremad skrider,
bryder — trods Smerten — Baand efter Baand
lytter til alt fra de nye Tider.

Gavmild paa Rigmands-Vis du gyder
Overflødighedshornets Fylde
over det Folk, som du beder og byder
Tankens Sejre at hylde.

Det er, som raabte du højt til alle
sandhedstørstende Mænd:
„Kom hid, her er aaben Dør til min Celle,
kom ind og se, hvor jeg søger hen;

forstaa mig, følg med mig paa Vej,
tag fat, bôr med paa den Lysgang, som jeg
vil tvinge igennem de haarde Fjælde!"

Min Ven! . . . af alle de rige Gaver,
Naturen ødsled paa **dig**,
beundrer jeg mest din Kærligheds Vælde.

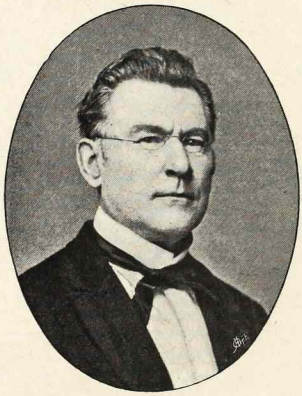

J. C. SCHIØDTE.

1815—1884.

I.

Høj over Bryst og bred over Skulder
syntes for hundrede Aar han bygt;
Elsker af Klang og Hader af Bulder,
vandred han Vejen saa stolt, saa trygt.
Stolt: Thi han følte, han meget formaaede
ved Tankens kildesprudlende Elv;
trygt: Thi han vidste, at Maalet han naaede
ved Evnen til haardt at skole sig selv.

Vidskabens Gaard laa for ham; men Grøfter,
Port og Stakit vil holde ham ude;
et Spring over Grøfterne! Porten han løfter,
Tralværket knækkes som Glar i en Rude.

Dysten forløb uden ramlende Larm;
han var for stærk til at blive ubændig,
og paa hans muskelsvulmende Arm
sad der en Kunstnerhaand let og behændig.

Hallerne klang ved hans taktfaste Skridt,
Indtog han holdt med en kongelig Pande,
rejste et Alter af Kundskabs Granit
med fint slebne Rande.

II.

Til Livets lønlige Gange
trængte hans forskende, væbnede Blik,
hvor Nervens usynlige Slange
de sælsomme Veje gik;
hvor Livets Kildespring gemmer
i Safters sagte rislende Flud
Spiren til Formen, der folder
til Liv sig i Dagslyset ud.

For ham den ringeste Larve
rummed en Verden saa rig og stor,
hver Form, hvert Strøg af en Farve
han stævned for Dommens Bord.
Med Strænghed tvang han de stumme
Aander opad til synligt Liv;
og Tryllestaven, de lystred,
var Forskerens fine Kniv.

Selv den, der, som jeg, ukyndig
stirrer hen ad et Blad fra hans Haand,
kan skimte en stor og myndig
Bygmesters Kunstnerhaand.
Det er, som om Øjet blev fanget
i Tempelhallens mylrende Skov,
hvor Leddene støtte hverandre
efter den strængeste Lov.

Ja, overalt, hvor han bygged,
han rammed forsvarlige Pæle ned,
saa Værket syntes betrygget
for Tid og for Evighed.
Og mangen en Bro, der slynged
i Luften saa stolt sin Bue alt,
han blæste paa med sin Aande,
— og ned i Stumper den faldt.

III.

Og hvilket Langsyn over Aandens Vidder!

Jeg ser og hører ham endnu. Han sidder
der oppe paa sin gamle Kvist
og lytter til, hvad os paa Hjærtet ligger.
Hver af os i hans Rige er en Tigger,
og han er Herremand i vort.

For ham er Kunstens vide Felt,
Historie og Sprog befarne Egne,
hvor han har slaaet op sit Rejsetelt
som næsten alle Vegne.

Men hændes det en Gæst at snakke sort,
naar ej han har mod taaget Drøm sig klaret,
saa lukker Øjet sig bag Brilleglaret,
og Smilet stryger haanligt langs hans Mund.
Thi Klarhed, Sandhed er hans Væsens Grund.
Enhver løsagtig Flane,
hvert leflende og selvsygt Halvgeni
foragter han af gammel Granskervane.

Men véd du, hvad du vil,
og mærker han, du dine Kræfter fæster
mod klart bevidste Maal, da kan hans Stemme

lyde som Klangen af et fuldt Orkester,
der muntrer dig til Kampens Vovespil
med Fynd og Klem, som aldrig du kan glemme

Han elsked hvert et Gode, Livet har,
tog for sig bredt af Livets rige Gaver:
en Renæssance-Mand med Hjærnen klar
selv paa en Vandring i Alcinas Haver.

Den fine Rose
han nød som Kender, men foragted ej
en saftfuld Plante fra en Mose,
den vilde Blomst paa Randen af en Vej.
I Sympatiens vide Fang han rummed
en ædel Vin, som højt i Bægret skummed,
og dagligt Grovbrød, uforfalsket, sundt,
og store Tanker, det var faa forundt
at følge med, og Spas i drøjest Stil.

Jeg ser endnu hans store, aabne Smil,
der blottede hans Tænders fulde Række.

Og stundom sad han blandt os ved en Fest,
for En, der buden var som Hædersgæst,
fordi han fremmerst stod i Striden.

Ja, selv da Soten rased i hans Krop,
han svigted ej; han raged mægtig op
som Fanebærer i en Trop,
der højt med Bifaldsjubel Fanen ærer.

Han var en stovt, en prægtig Fanebærer!

Paa Smertens Leje lagt, med Heltestyrke
den visse Død han stift i Øjet saâ
og uden Rædsel mod det dybe Mørke,
kun med et Suk mod Foraarshimlens Blaa.
Han var ej formet af det vege Stof,
han blev ej fra sin Livskrafts Stade drevet;
han gentog paa sin Dødsseng: „Jeg har levet,
og jeg vil dø som Filosof!“

IV.

Længe han stred og haardt han led,
gik Smertens bitreste Veje.
Det var med Møje, at Døden sled
Livet ud af sit mægtige Leje.

Kærlighed lagde sin Haand saa blød
paa Forskerens kolde Pande;
Varme den ned til Hjærtet gød:
Ømheds Vælde han dybt maatte sande.

Derfor til sidst fra hans Hjærte klang
længe urørte Strænge.
Taarer sig ned ad hans Kinder tvang
som Kildebrud paa det stenede Vænge.

Smerteløst ramte det sidste Hug,
medens han blunded i Dvale.
Kærlighed fanged hans sidste Suk
— græder nu tyst som Duggen i Dvale.

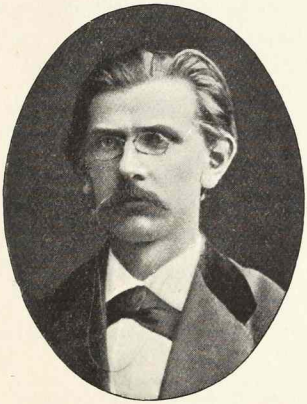

J. P. JACOBSEN.

(7de April 1884.)

Den tindred koldt den Dag i April;
Solen fordelte sit brede Smil
i Smaablink paa Gadens Stene;
de tændtes hver Stund og sluktes igen.

Jeg vilde besøge min kære Ven;
jeg tænkte: Nu sidder han ene,
til Døden syg i det halvmørke Kammer,
medens for Aandens Øje flammer

Luer, som skærende strides,
indtil Lyset, det hvides
nyfødte Farver faar skilt sig ud
i syvfoldig prangende Regnbuebrud.

Maaske under Sygdomsaagets
daglige Tryk mod det sorte Muld
vasker han ud af Sprogets
Dagligdags-Sand det lødigste Guld:
Hvad eller han veksler med Døden
dybsindige hviskende Ord
og spørger, hvorfor dog Menneskenøden
blev saa fortvivlende stor.

II.

Saa kom jeg op til Vennen. Paa hvert et Møbel jeg saâ
de allerdejligste Blomster med blinkende Draaber paa.
En Duft som en Haves i Somren fløj om i den dæmrende Stue;
mildt og vémodig kølet var Farvernes hede Lue.

Det fine, det aandfulde Hoved laa lænet til Puden hvid,
Øjet var stort og glansfuldt som midt i hans fejreste Tid;

damasceneragtig var Tungen beredt til Turnering
og gav mig, straks da jeg kom, en lille satirisk
Servering:

om Digtere, der kunde skrive selv Fanden et Øre
af,
om Digtere, der kunde drive, før de blev lagte i
Grav,
det til en Snes Bind i Reolen . . . Jeg saa paa
Blomsternes Masse.
Han sagde: „Det var dog pænt, du min Fødsels-
dag kunde passe".

Ak . . . ikke havde jeg anet, at det var hans
Fødselsdag,
men lod, som jeg vidste det hele. — Hentæret
laa han og svag
og dog vidunderlig stærk . . . stor og ensom og
sikker
til Døden saaret som Løven, hvis Hjærteblod Sandet
drikker.

Ved Hovedgærdet sad der en Mand. Han var ung
og stærk.
. . . „Det er min Broder!" . . . Festen med
Blomster var Broderens Værk

Den syge Digter blev mindet saa ømt af sin sunde Broder,
der kom fra Limfjordens Banker med Bud fra Fader og Moder.

Og Digterens Sjæl kunde drikke i Dag et læskende Drag,
af Blomsters Kalke, af Minder fra Barndommens dejlige Dag,
det bedste, han havde kendt: Planter med duftende Drømme,
Barndomskærligheds Væld fra evig sprudlende Strømme.

Vi skiltes. Vemodig lo det fra Øjet med stille Glans.
Han sagde: „Du, hils din Hustru! Jeg skylder hende en Dans.
Jeg loved, jeg skulde med Magt hende ud paa Gulvet trække,
saa snart som vi vandt det Vejr, der længe har manglet os begge".

CHR. K. F. MOLBECH.
(1821—1888.)

Hvad ondt der groede frem imellem os,
vil helst jeg glemme,
vil mindes helst, al Uvenskab tiltrods,
hans bløde Stemme
fra Tiden, da han kom saa mangen Gang
til mig og malte
med Røstens dumpe moll-beslørte Klang
sin Vandringsfærd i Sydens Bjerg og Vang,
og varmt han talte

om skønne Steder, som vi to holdt af,
om Tankens Sorg ved gamle Dantes Grav
under Ravennakirkens Tøndebuer.
Da tændtes bag hans Briller Livets Luer.

Han styred i sin Ungdom ud med Mod
en Brud at vinde,
der solomstraalt som Beatrice stod,
en Sanggudinde.
Han drømte med en Tro saa sejg som faa
om Trylleborgen,
som dunstomslørt paa Klippetinden laa,
men som tilsidst han maatte kunne naa
en sejrrig Morgen.
Da Tiden kom, da Tiden ad ham lo,
da blev han vred, da krummed han sin Klo
ud mod os Andre. Men det skal vi mindes,
hans Kamp det var en ærlig, kyndig Fjendes.

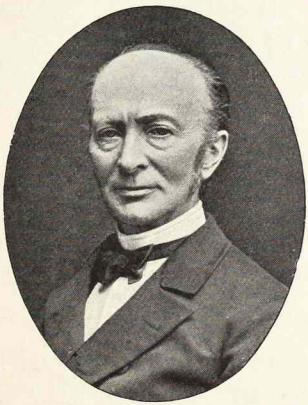

FREDERIK VILHELM HEGEL.

(1817—1887.)

Sikre Pæle ned han havde rammet,
Grunden, hvor han stod, var fuldt hans egen.
Dog var han saa dæmpet, fast forlegen
netop paa sin egen sikre Grund.

Han som kørte med saa fast et Haandgreb
Digterhestene med Tøjler lange,
han — et fattigt Barn — var altid bange
for at støde til en fattig Haand.

Han — et fattigt Barn — han kendte nøje
Frygt og Bæven for de trange Veje.
Mangen vildsom Aand han skaffed Leje,
naar han skønned Vingens Flyvekraft.

Han var fuld af Kærlighed i Sindet,
og hans Haand sig strakte gavmild aaben
mod de unge Mænd, som kræved Vaaben
til den smerterige Aandens Kamp.

Alting skete tyst, og daarlig led han
Tak fra disse mange hjulpne Venner.
Naar han saâ, at de med sikre Hænder
brugte Vaabnene, han smilte glad.

Overbærende til alle Sider,
sky for altfor trodsig rejste Faner,
angst for altfor vidt udsvungne Baner,
men med sikker Sans for ærlig Færd,

lod han rolig sine Venner kæmpe,
hejsed Flag for dem til skønne Fester,
samled i sin Bøgehave Gæster,
som var Fjender uden for hans Grund.

Men i Huset, hvor han selv opmærksom
sad og spejdede ved Bordets Ende,
kunde Stridens Luer aldrig brænde,
thi han slukte dem med Øjets Smil.

Spøg han elsked, hvisked En i Øre
Ord, som kunde ramme — aldrig saare.
Og hvor evnede han at bedaare
En ved sine sagte Skulderklap.

Lattermild han var og nem til Taarer,
Hjertet talte fra hans blanke Øje,
mens han altid regned ud saa nøje,
hvordan bedst han glædede en Ven.

Hans Gemyt laa fjernt fra Had og Harme,
men Tyranner kunde Vreden vække.
Han har budt mig sine Hænder begge,
da jeg kæmpede mod en Tyran.

Gamle Hegel kom i Timer silde,
mens omkring mig raste Skældsords Bulder,
sagde, mens han klappede min Skulder:
„Kniber det, saa kom De blot til mig!“

Tak for mange gode, glade Timer!
. . . Venner to, som færdes i det Fjerne,
beder Vinternattens røde Stjerne
hilse kære gamle Hegels Grav.

J. P. E. HARTMANN.

(Til hans 80-aarige Fødselsdag 14. Maj 1885.)

Havde jeg Sorg i Sinde, gik ud i Mark og Lund,
hørte jeg dumpe Stemmer sukke fra Havets Bund,
hørte jeg Bøge suse, Bække rislende gaa,
saâ jeg de Solglimt krydse Fladen paa Engens Aa,

saâ jeg den brune Murkrans, Resten af Ridderens Borg,
følte jeg Danmarks Glæde, følte jeg Danmarks Sorg,
mærked jeg midt i Juli Duften fra Blomst paa Lind, —
faldt en af Hartmanns Sange mig næsten altid ind.

PETER SEVERIN OG MARIE KRØYER.

I.

Ser I den Brudgom saa rank og saa sund?
Ser I hans Billeders mylrende Følge
rundt om Dagens Konge sig bølge,
fejrende Mesterens gladeste Stund?

Fiskere findes der oppe fra Skagen,
de, som holdt Vagt der paa Stranden,
medens saa blidelig Natten og Dagen
smeltede ud i hinanden:
Furede Fjæs og tjørnstride Skæg,
bredt skaarne Kroppe i Oljeklæder,
Støvler, som sætter saa dybt et Præg,
naar de paa Havstokken træder.

Helte, som nylig vristed i Kamp
Menneskeliv fra Brændingens Arme,
tømmer nu Snapsen i Røg og Damp
for Maven en Kende at varme.

Blinker Sardinskæl som Sølv i Dagen?
.... Sér I de Franskmænd i Skuret, som staa
for at faa Fisken i Daasen med Lagen
bisat som Kongen i Tinkistens Vraa?

Hører I Vinden i Grenene suse?
Ser I det lange Arbejdsgeled
svedende under den Lærreds Bluse
Hakken i Haand og Kasketten paa Sned?

Nede fra Spanien kommer den krogede
Kælling, der er saa forfaren i Spaaning;
Lømler i Stoffer paafuglebrogede
slænger sig hen ad Klippernes Skraaning.
Kniven skyder af Lommen sit Skaft,
stort skaarne Øjne som Kulperler blinke,
Kinden er brun, som om Valnøddesaft
var brugt i Stedet for Sminke.
Ned i lige Linje de sprang
fra dem, som „sad“ for Velasquez;
Sønnerne har som Fædrene Trang
til rigtig at sæbevaskes.

Ser I: Der kommer Italiens Gesandt:
„Hattemagren“ i sodfarvet Hule!
Det er den fattigste Djævel, vant
til Sult og til Slid; kun sjælden han fandt
en Las til sin Benrad at skjule.
Men Krøyer har ham adlet med Ridderslag
af Kunstens Klinge. Sandhedens Fakkel
fra Værkstedet lyser! Den skindmagre Stakkel
fører for Skranken Fattigmands Sag.

Ser du Brudgommen, Danmark? Saa flet ham
af alle din Sommers Blomster en Krans!

Slig Søn kun sjælden Du finder.
Kys ham paa Panden, du Gamle, og sæt ham
Kronen om Haaret . . . Sønnens Glans
hen over Moderen skinner.
Lykken ham fulgte fra Ungdommens Aar,
Haanden saa let kunde Tanken nemme;
Sejer han vandt i den tidlige Vaar
ligesom Lærken der hjemme.
Vidt over Lande nu lyder hans Pris;
nu hænger højt til Vægs i Paris
Kunstnergruppen i Lyspragtens Bræmme.

Aldrig han svimled paa Hæderens Tinde;
Ros har ham aldrig gjort fornem og dum,
end er i Sindet han blød som en Kvinde,
Hjærtet til alle Venner har Rum.
Men naar det gælder hans helligste Sag,
ruster han sig og gaar modig i Striden,
vælger med Omsigt Stedet og Tiden,
vejer sit Vaaben og slaar saa sit Slag.

Sparsomt til dagligdags bruger han Ordet,
tøver og fælder saa skaansom en Dom,
men naar det gælder, slaar han i Bordet;
Cheferne hjemme for Kunst-Kontoret
véd nok en Smule derom.

II.

Lille Marie! Med dig gaar i Følge
usete Venner i lydløse Kor.
Hen gennem Luftstrømmen lindt de sig bølge,
glidende mod dig fra Syd og fra Nord.

Mulig, naar frem du træder for Skamlen,
kan du ved Slørets viftende Flige
mærke en sagte løftende Famlen,
genkende Øjne, som rette sig lige
op mod dit Ansigt, du yndige Brud!
Det er Vennernes Øjne, min Pige!
Nyde de vil, hvor sød du ser ud.

Hvis du nu samler en Stund dine Tanker,
saa vil du opdage, hvem der er med.
Der sér du Anna og Michael Ancher
— Anna er glad, saa hun græder derved.

Her er det gamle Par, som du vandt
straks ved dit Ansigt, du Kære!
den Gang du Vejen til Villaen fandt:
Rue de Bécon, Asnières.

Parret vil bringe dig Tak for hver Gang
sommerfugl-let og med Sommer i Sinde

op ad vor Trappes Trin du dig svang
og saâ til den syge derinde.
Ordet fløj dig saa frit og let
fra Læben som Pilen fra Bue,
gærne du bragte en yndig Buket
til Pryd for vor lille Stue;
hygged og stelled, som hjemme du var,
var lige flink til Alvor og Latter;
snart du blev for det barnløse Par
kær, som var du vor Datter.

Tit tog vor Tale krigerisk Sving
under de fælles Protester
mod Samfundsstøtters, Tartuffers Ring,
mod Kunstens „salvede" Præster.
Og tit vi leged, som Børn har for Skik,
og sang for Minette-Katten
et Kvad om dens Mangel paa staalsat Etik,
naar ud den føjted om Natten.

Ja snart du skimter bag Slørets Flor
Venners talløse Klynge.
Et hundredstemmigt, usynligt Kor
i Dag din Hymne vil synge.

Ja Hymnen skal bruse mod dig ud
— dens Omkvæd jeg ej vil fortie:
„Aldrig saâ Jorden fagrere Brud
end Krøyers lille Marie".

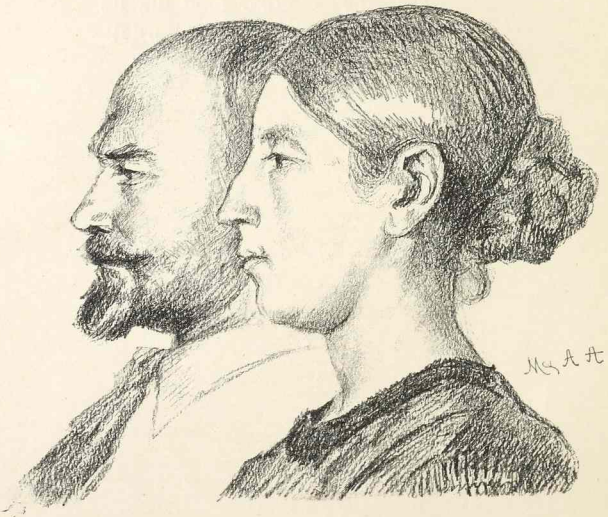

MICHAEL OG ANNA ANCHER.

Tidt en Haartot rives kan
af det gamle Straatags Dække
paa det Hus mellem begge
store Haves glubske Vand;

og den blygraa Havgus-Taage,
som sig sniger ind fra Strand
dugger Ruden. Havens Laage
klaprer under Stormens Tag
i den sorte Vinterdag.

Men, naar Sommeren sig nærmer
og til Live Farver vækker,
naar de vilde Fugle trækker
over gamle Træers Top,
naar den nærmer og den fjermer
Havhest ej er slet saa viltre,
naar de Morgentaager kiltre
deres tynde Kjoler op,
da staar Haven klædt i broget
Tulipanflors Farveprang;
Kragen skriger: Hvad for Noget?
Stæren fløjter frem sin Sang,
Hunden ud i Sandet springer,
gør som Raaen Kaprioler,
Flaget ud paa Stang sig svinger,
Katten sig paa Tærsklen soler.

Dette Hus paa Skagens Gade,
Sommerhjem og Vinterly
for de To, hvis Navn og Ry
visner ej med Løvtræers Blade,

— det er deres Værksted, hvor
den bornholmske Mikkel Ancher
foran Staffeliet staar.
Tidt han synker hen i Tanker,
purrer i de tynde Rester
af det før saa tykke Haar.

Penslen hviler. Mikkel fæster
hvast sit Blik paa Lærredsfladen,
stryger Haanden over Panden:
„Har jeg nu den Fyr fra Gaden?
Har jeg Fiskeren ved Stranden?
Har jeg dem paa Kornet truffet?
Eller har mit Syn mig skuffet?“

Mikkel er jo ingenlunde
af den Slags, som er fornøjet
med det Tynde og det Glatte.
Han vil paa de dybe Bunde
mane Livet op i Øjet,
saa vi Andre kan det fatte.

Derfor tidt vi Manden saâ
sig for Verden ind at stænge,
gruble mørkt og granske længe,
før han Grebet kunde faa.

Han var aldrig Skønhedsmager,
bejlende til Hobens Gunst;
Livets skarpe Kanter tager
modig med han i sin Kunst:
Arbejdshaanden, Pandefuren
paa en vejrbidt Fiskermand,
tør og ordknap som Naturen
paa den nøgne Skagenstrand

Men har først han „Pynten klaret",
fra hans Hjerte Jublen klinger.
Og han giver fuldt sig hen,
naar blandt Venner Glas han svinger.
At han er en trofast Ven,
det har jeg til Gavns erfaret.

Se saa paa hans Ungdoms Viv,
som i Kunsten er hans Søster,
og de mørke Timers Trøster,
Solen i hans Daad og Liv.

Paa Profilens stolte skarpe
Tegning ligner hun en Frue
der i Borgens Ridderstue
lytter til et Spil paa Harpe.

Men hun er saa glad og god,
mere from end nogen Due,
trods sin Kunstnerild i Blod.

Hendes Haand forstaar at male
Stilleliv hos jævne Folk,
hun faar tavse bragt til Tale,
er troskyldig Bravheds Tolk,
leder til at finde Kærnen
bag den ru og haarde Skal,
peger paa et Glimt af Stjernen
i et stakkels Livs Forfald.

Men I tør ej rose hende,
thi ved Roes hun gerne græder.
Véd I, hvad der hende glæder,
véd I, hvad den fine Kvinde
Anna Ancher rigtig skatter?

Just en rigtig djærv Fortælling . . .

Hør paa hendes klingre Latter,
der fra Hjertet bringer Melding
om, at Anna fuldt er med?

Lev Jert Liv i Lys og Fred!
Gid det ligne Sommerdagen
i den lyse Tid paa Skagen!

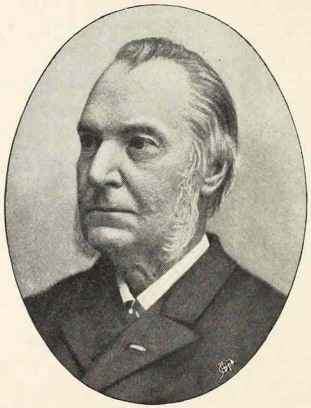

CHR. RICHARDT.

1892.

Saa skær som Skovbundskroner
paa hvide Anemoner,
saa lifligt som et Lærkeslag
paa Vaarens unge, lyse Dag
din Sang imod os toner.
For Sproget var saa fin din Sans,
du pudsed hver Facet til Glans,
du nytted skønsom hver en Klang,
derfor saa lødig blev din Sang.

Hvor var det mig en Glæde
paa Gade og paa Stræde,
naar jeg dig mødte, naar vi nemt
fik Spøgens Tone sammen stemt
og kunde Dansen træde.
Dit Øje fanged munter Glød,
din Latter lød saa lun, saa blød.
Den Dag jeg havde paa min Fart
dog stødt paa noget godt og rart.

Du Sanger — vemodsmilde,
med Lunets danske Snille —
hav tusind Tak for hver en Gang,
du stemte Sjælen op til Sang,
saa klar som Skovens Kilde!
Til Vaaren gemmer vi din Krans
med Farve skær i Duggens Glans;
vor Skovbunds Flora passer bedst
den fine, gode Digterpræst.

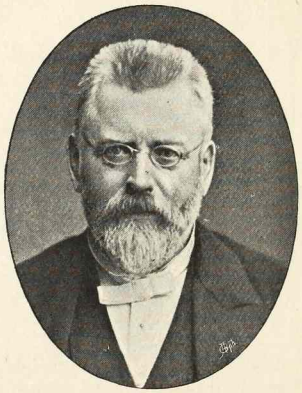

C. BERG.

Det var en mægtig Kraft, som sank,
en sjælden Kraft i dette Land,
saa støt, saa sej, saa bred, saa rank
som nogen Klit ved Jyllands Strand,
med noget af et Fossevæld,
for modig, naar det bar mod Held,
men tryg endog paa Modgangs Vej.
Da lo han haansk ad dem, som skreg.

Størst, naar han stemte Ryggen mod
hver Hindring paa sin Bane
og vifted med sin Fane,
hvad eller naar for Fremtids Flod
han vilde rydde Løbet;
mindst, naar han ad en lønlig Sti
forsøgte lun Diplomati
med Salget eller Købet.

Det toned i ham: Fremad, frem!
Han lyste op i tusend Hjem;
han blæste Bonden Mod i Bryst;
han lærte ham at tænke
paa mer end Kvæg og Svin og Høst.

Han vakte mangen dygtig Ka'l,
som træg laa strakt paa Bænke,
til Ord og Daad i Folkets Sal:
Han raabte: „Rejs dig, se dig ud!
Brug den Forstand, du fik af Gud,
saa brister straks din Lænke!"

En Bondehøvding — Patriark!
Hans Ord lød bedst i aaben Mark,
saa kom der Klang af Malm og Staal
i dette vesterjyske Maal.

Og, altid paa sin Virkning vis,
han mægtede at tegne
i stor Kontur, med dybe Rids;
— de saas i vide Egne.

Jeg mindes, naar i Hjemmets Skød
paa Søens Rand i Hillerød
han aabned vidt sit Hus til Fest
og havde Blik for hver en Gæst,
om højt han stod i Aand og Rang,
hvad eller gik ad Vejen trang
med tunge Skridt i Muldet.

Mød frem, hver Fjende af den Mand!
Tør nogen af Jer sige: Han
har bøjet sig for Guldet?

Da klirred Glas, da toned Sang,
og stærke Ord mod Loft sig svang;
der sad han selv ved breden Bord
saa kærnesund, saa stor.
Hans Fjender kaldte ham med Spot
og Vrængestemme „Bogøs Drot".
Dèr skulde I ha' skuet ham,
han gjorde ej det røde Slot,
sin Genbo, mindste Skam.

Det tør vel hændes nogen Gang,
naar Aftenklokkens bløde Sang
hen over Bondelandet gaar,
at Bondemanden stille staar
og har lidt Tid at grunde
i Gabet paa sin Tofteport
med Syn til Stakkehaven,
og tænker da saalunde:
„Dér brast et Hjærte varmt og stort,
et af de bedste i vort Folk;
min fuldtro Ven, min bedste Tolk,
ham har de lagt i Graven.“

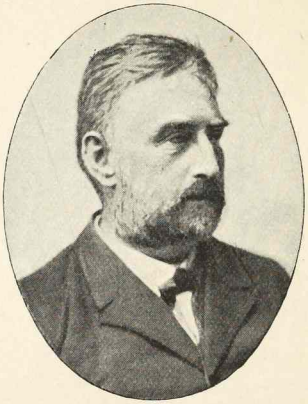

JULIUS LANGE.

1838—1896.

Hvor hans Tanke dog var lys og blank!
Aldrig skrev han tomme Ord i Sandet,
mellem vore bedste Mænd i Landet
ragede han op saa bred og rank
Haanden, som os førte alle vegne
gennem Billedverdnens favre Egne,
endnu stærk saa brat i Døden sank.

Den har ledet os til Hellas' Old,
da den lyse Kunst i Marmor præged
alt hvad Skønhedsfolket dybt bevæged.
Han har vist: Den Kunst er ikke „kold".
Vi har fulgt ham gennem Kirker, Sale
hvor han lærte os, at aandfuld Tale
klinge kan i Klædebonnets Fold.

Kunstner-Mennesket han tro har søgt;
han gik ind og ud, som han var hjemme,
i de store Mestres Sjælegemme,
tolked Værkets Vækst med sindrig Kløgt,
lærte os, hvor Rafaels Himmelfruer,
Tizians Tone, der i Guldglans luer,
groede under Tidens ømme Røgt;

viste Buonarrottis Hænders Tag,
under hvilket Marmormassen bæved,
naar han Lydighed af Blokken kræved,
og til Straf for Trods hug den i Kvag,
Kæmpens Sejr, naar Stenen veg for Tvangen.
— Er det ikke, som vi hørte Klangen
af den stærke Mesters Mejselslag?

Vidt han fôr mod Syd, mod Øst og Vest;
til Velasquez's Vinlag under Sangen,
Botticellis Dans paa Foraarsvangen,

mangen nederlandsk forsoren Fest.
Under runde Kupler, spidse Buer
mellem Marmorhvidt og Farveluer
færdedes han som en myndig Gæst.

Den, som kendte ham, saa klart forstod,
at af Kunstens Druer Trøst han suged,
Livets Sorger haardt hans Hjerte knuged,
gnaved paa det til dets dybe Rod.
Naar han løfted kæk og stærk Pokalen
og med Vid og Lune førte Talen,
aned faa, hvor han i Hu var mod.

Naar han hos en Kunstner-Drengelil
skimtede et Glimt af Aandens Flamme,
hørte ægte, rene Længsler stamme
værned han derom saa god og mild.
Hundred Venner nu Farvel dig byde,
Aandens Ridder, uden Plet og Lyde,
klare Hoved, fuld af herlig Ild!

JOAKIM LUDVIG PHISTER.
1896.

Med Fiskebensskørt, med Allongeparyk,
en tronende Muse sad.
Hun hyldedes pænt i latinske Kvad,
hvis Fødder stundom var lamme,
fik Røgelse nok, og Dampen var tyk.
Da var det en lille Professor kom frem
og blæste til Side den sure Em,
peged paa Musen og sagde med Klem:
„*Ma foi* — det er Maren Amme".

Der klirrede Sporer af Narre mod Bro,
Kommandoen førtes paa Tysk.
Professoren satte den om paa Jysk.
Da lød den som Galmands Tale,
og alle Geledderne skoggerlo.
Saa trak han Folk til en landlig Egn,
og Latteren plasked som Tordenregn,
da han peged paa Bonde, Foged og Degn,
„Er ikke de Alvorsmænd gale?“

Han bygged et Hus, hvor den herligste Skæmt
med frifødte Tanker fik Røst.
Han skaffede Luft for det trange Bryst,
han reded Hjernernes Traade.
Ja bliver den gamle Holberg glemt,
faar Pedanteriet os lagt i Aag
med Else Davids snørklede Sprog,
blir Taarepersen en Folkebog,
ja — saa staar Landet i Vaade.

Vi er i hans Hus. Her skal holdes Fest,
hver Aften han smukt føres frem.
Han skal være Herre i eget Hjem,
og enhver, der møder i Huset som Gæst,
skal højt som Høvding ham hædre.

Iaften vi mindes den Kunstner, som klart
har tolket hans sindig-dristige Fart,
som aldrig har paa sin Ildhu spart,
som nys gik til sine Fædre.

Ja, Ludvig Phister har Holberg kendt,
hver Bøjning, hver Fold i hans Ord;
ved Holberg har Phister vokset sig stor,
i ham hans Geni sig samled.
I Folkets Sjæle han ind har brændt
Henrik, den Slyngel, og Arv, den Klods,
og Oldfuks, der, Filisteriet til Trods,
lystig kunde med Vielgeschrei slaas,
saa Møbler i Stuen ramled.

Hans Ansigt veksled som levende Vand,
hans Røst var Komikens Musik;
gennem hver en Tonart smidig den gik
gennem mange Sprogs Dialekter.
Dog var han som Mesteren altid sand,
og Gratiens Glanslys lagde han paa
Figuren, om end den var drukken og raa,
og derfor han altid som Mærke skal staa
for kommende Kunstnerslægter.

Den gamle Mester paa niti Aar,
blev ung ved Erindrings Lyn,
saa klart han skued hvert Ungdoms Syn
trods Oldingeøjnene dunkle,
og ikke før han blev lagt paa Baar
i Stuen, hvor han sad indelukt —
Geniets Flamme blev i ham slukt.
Fra Scenens Gulv gennem Tidernes Flugt
Phisters Minde skal funkle.

OLAF POULSEN.

1896.

Jeg sidder i Stuen, er træt, er mat,
min Pegasus lider af Harespat,
saa gerne den vilde mig løfte fra Stol
og hædre dig ved en høj Kapriol.

Hyp, hyp, gamle Vallak! forsøg dog et Spring —
klikker det, gør det jo ingen Ting.
For Olaf han véd, at din Rytters Hjerte
brænder for ham som en gammeldags Kerte.

Ja Olaf, min Doktor for indeklemt Spleen,
du muntrer mig op som den lifligste Vin.
Naar Lunet var halvdødt, og Halsen var tør,
du gengav mig tit mit gamle Humør.

Du sprudler og knitrer — Champagnevin lig —
og sejrer mod Surmuleriet i Krig —
Geniets Ild fra dit Øje straaler.
Du bryder dig ej om justerede Skaaler.

Du har et uovervindeligt Mod,
det skummer og bruser, dit Kuntnerblod,
Derfor en slapsvanset Kritiker bliver
forarget paa dig . . .: „Han overdriver".

Tag Fyren i Nakken! Leg Himmelspræt
med ham og den jordbundne Krybdyr-Æt!
Løft Snærpernes Skørter, spænd Ben for hver lumpen
Anstændigheds-Snob, saa han falder paa Rumpen!

Og bringer det Sved, saa søg du din Ro
hos Mille og Børn i Bredgadens Bo.
Sug ind saa stille de Dufte blide!
hæld Væde paa Hjemmets Roser, de hvide!

HOLGER DRACHMANN.

9. Oktober 1896.

I aner det ikke, I unge Mænd,
som nu har Livskraftens Mod,
hvad vi Gamle har lidt, da Folkets Blod
unyttigt i Sandet randt hen;
da Landet blødte af Ulivssaar,
da Friheden myg rakte Hals.
Den gamle Garde blev da til Fals
for Prangren paa Herregaard. —
Ja, da var der Sangnød i Landet.

De Stores Røster var Svanesang,
og Skjaldenes Kor blev tyndt;
de Unge klipped den gamle Mønt,
og spinkelt mod Disk den klang.
Da braged igennem Evropa et Skrald,
der vakte Sjæle af Døs.
Og da løfted en lang, en krushaaret Knøs
sin Stemme med Krigslurens Gjald;
Og det tonede vidt over Landet.

Det var ej smeltende Sange han kvad
med Vibens og Finkens Røst:
De lød som Stormen fra Vesterhavs Kyst,
der hviner langs Klitternes Rad.
Et Folkeskrig fik bevinget Ord:
deres som gnaved det orede Brød,
til alle Landets Kanter det foer,
at nu forlangte de Mørbraden rød:
„De engelske Socialisters".

Der kendtes en Kraft, vi ej længe fornam,
den kløvede Taagen kvalm.
Det var en Klang fra det lødigste Malm,
vi vaagned med Blu og Skam.

Den maned os ud, trods det grinende Slæng,
den sagde: Brug i Hornet jert Vejr.
og blæs, som I orker det, hver især
i Kor med den Digterdreng.
Det dønned i Aandernes Fylking.

II.

Hvor vokste du dig mægtig! Du svang din Tryllevaand
og løste bundne Tanker af Frygtens sejge Baand
til Liv i klangfuld Tone,
til Sving i Luftens Zone:
Det sprudlede som Kilder,
det bruste som Kaskaden,
snart lød der Fugletriller,
snart Oprørs Raab i Gaden.
Hvert Lysglimt over Voven,
hvert Fugleskrig i Skoven:
Alt vidste du at vække med Kvisten i din Haand.

Og hvad der laa os fjernest eller laa os ganske nær:
Skuden, der sig boltred mellem Skagens gule Skær,
Fiskerfolk i Jakken
med Sydvesten ned i Nakken;

Araber med Turbaner
og stenkulsorte Øjne;
Bierfiedlere med Flaner,
forsorne og forfløjne,
og Elskovs sarte Drømme
i Sommernætter ømme,
det mestrer du, som Troldmanden mestrer Vind
og Vejr.

Et Stykke af Landsknægten og den „farende Svend"
du saâ ej altid for dig, hvor Vinden drev dig hen:
Du kunde slingre, svaje
ad løjerlige Veje;
saa var det, at saa mange
af dine Venner sukked,
og for de vege Sange
deres Øren de lukked.
Men atter frem du toned,
da Sølv din Isse kroned,
og Frihedssværdet klirrede som før ved din Lænd.

Saa længe vi kan skrive paa Dansk en Versebog,
saa længe vil man kende din Røst i vort Sprog;
saa længe unge Kvinder
i Lunden Kranse binder,

saa længe Havet ruller
sin Bølge ind mod Landet
med Sølverkrans paa Skulder,
saa længe Flyvesandet
fra hvide Miler blinker,
din Aand os til dig vinker,
den Aand, der ej for Sangen har kendt til Baand
og Aag.

III.

Tidt har jeg hørt dig larme højt,
og Larmen mig fra dig stødte,
indtil jeg skønned, det var et Skrig
fra Hjertets Vunder, der blødte.

Saa sad en Gang vi ene to,
og aldrig skal jeg glemme,
hvor dybt jeg loddede den Kval,
som dirred i din Stemme.

. . . Det var en sort Novembernat —
Hôtellet laa i Slummer —
da talte vi som aldrig før
om Livets dybeste Kummer.

I Bølgebrud en saaret Sjæl
jeg saâ sig kvalfuld vride:
Jeg gamle „Bruder Lustig“ græd,
jeg, som ej Graad kan lide.

O I, som skriver løst om Sligt,
hvor er I dumme, kolde!
I tror, vi stakkels Digterbørn
altid spiller en Rolle.

Ak — Sangens Gave købes maa
saa tidt med Hjerteblodet.
Syng ud min Ven, dit hele Liv!
det letter dog lidt paa Modet.

Vel var jeg længst din gode Ven,
alt fra du fløj fra Reden . . .
men denne Nat jeg dig Haandslag gav
for Tiden og Evigheden.

Gid aldrig du maa blive myg!
Gid Sygdom ej dig knuge,
dit Lanseskaft med hvæsset Odd
vi alle i Kampen skal bruge.

Og gid den stærke Høstluft maa
din hede Pande svale!
Gid Skovens Guldbrokade-Pragt
maa myndigt til dig tale!

Thi du skal knejse mangen Kvæld,
som yngst iblandt de Unge,
og vise dem, du ejer end
flammende Ild paa din Tunge.

INDHOLD.

	Side
Alexander L. Kielland	1
Kr. Arentzen	3
Chr. Agerskov	6
A. P. Berggreen	9
F. L. Liebenberg	12
Otto Borchsenius	15
C. Hostrup	19
Viktor Rydberg	22
Kr. Mantzius	27
Georg Brandes	31
S. Neve	37
Victor Hugo	40
Bjørnstjerne Bjørnson	47
I. C. Schiødte	56
J. P. Jacobsen	63
C. K. F. Molbech	67
Fr. Hegel	69
J. P. E Hartmann	73
P. S. Krøyer og Hustru	75
Michael og Anna Ancher	82
Chr. Richardt	88
Chr. Berg	90
Jul. Lange	94
I. L. Phister	97
Olaf Poulsen	101
Holger Drachmann	103

BOGBINDER
PH. HANSEN
AMAGERTORV 10.